

V bytě jsem vyskládala nákup, jednu flašku jsem hodila do přihrádky ke spolubydlícímu. Občas jsem mu pila kafe, když mi došlo, tak si to zasloužil. Dvě jsem si nechala.

Zapnula jsem počítač, abych si pustila film, ale nemohla jsem se soustředit, a tak jsem si asi podruhé v životě otevřela sama pivo a zajídala to koláčema. Většina lidí by asi řekla, že je to cákly. Možná bylo. Ale mně to chutnalo.

Neměla jsem tehle byt moc ráda.

Nelíbila se mi kuchyň, ve které skoro nic nebylo, neměla jsem ráda ten kumbál, ve kterém se skladovaly všechny nepotřebné věci a stahovali se tam pavouci, takže jsem se tam bála chodit. A pokoj, který ani nešel vyvětrat, protože byl přímo nad silnicí, a když jsem otevřela okno, abych ho zbavila těžkého a vydýchaného vzduchu, dovnitř se naváhl akorát smrad z venku, takže bylo možná lepší nevětrat vůbec.

Byt, ve kterém jsem bydlela ještě čtvrt roku zpátky v Říčanech, byl hezčí. Měl velkou kuchyň a koupelnu s vanou i sprchovým koutem a velkým zrcadlem, nad kterým byly zářivky, takže když jsem tam ráno rozsvítila, připadala jsem si jako v divadelní maskérně. Byl přímo v centru, takže jsem všude chodila pěšky, všude to bylo kousek.

Vlastně to byl byt, ve kterém jsem měla ještě polovinu svých věcí. Věcí, které čekaly na to, až si je převezu sem, do sedmého patra obrovského ošuntělého paneláku, toho nejhoršího, co nám normalizační architektura dala.

Nestěhovala jsem se tak úplně z vlastní vůle. Ale

bylo to asi to nejlepší, co jsem v tuhle chvíli mohla udělat. Adam totiž po dvou a půl letech vztahu dospěl k názoru, že jsem byla omyl.

„Myslel jsem si, že ta láska přijde, ale nepřišla,“ vysvětloval mi, aby si byl jistý, že jsem naprosto pochopila všechny důvody, které ho k rozhodnutí ukončit náš vztah vedly.

„To si uvědomuješ brzo,“ podotkla jsem.

„Podělal jsem to, uznávám,“ odpověděl a já jsem vlastně mohla být šťastná, že uznal svůj podíl viny, protože to byla momentálně ta největší oběť a nejhlubší emoce, jakou mi mohl nabídnout. Pak pokrčil rameny a mlčel a já jsem věděla, že tohle je fakt vážný, že nejde o vtip nebo o jeho blbou náladu, nějakou momentální pohnutku. Rozhodl se už dávno. Teď mu jen připadalo jako dobrý nápad mi to konečně říct.

Nemiluje mě. A nikdy nemiloval. A dokonce mě ani nemá natolik rád, aby ho bavilo se mnou prostě být.

Chvíli jsem přemýšlela, jestli se mám rozeběhnout a skočit z okna, otevřít flašku vodky a opít se do němoty, nebo mu vzít prachy a odejít spát na hotel, ale nakonec jsem se stáhla do koupelny, asi půl hodiny stála pod horkou vodou a pak jsem si šla lehnout.

Můj mozek byl už obrovsky unavený a zavíraly se mi oči, ale najednou jsem na sobě začala pozorovat, že mi nezvykle buší srdce. Byla skoro tma, svítil jen Adamův počítač. Zkusila jsem se otočit na druhý bok a celý to zaspal, ale byla mi obrovská zima, najednou jsem cítila, že mám husí kůži a celá se klepu.

Slyšela jsem, jak zaklapl notebook.

„Seš v pohodě?“ zeptal se.